

פרשת בלק

הרב בני לאו

באיזו עין מסתכלים על המציאות ?

בלעם היה איש "שתום עין" שמסוגל לעצום עין, לייחד את כוונותיו ולנווט את כוחו הרוחני לרצונו החופשי. המוח שולט ומייצר תמונה של מציאות שלא מחוברת בהכרח לעולם של ממש .

רק לקראת הסוף הבין בלעם שהגיעה השעה לשחרר את התבונה ולתת לעיניים לשוט על מרחבי המדבר: "וַיֵּרָא בְלָעָם כִּי טוֹב בְּעֵינָי ה' לְבָרְךָ אֶת יִשְׂרָאֵל, וְלֹא הִלַּךְ כְּפֶעַם כְּפֶעַם לְקִרְאֹת נְחָשִׁים; וַיִּשֶׁת אֶל הַמִּדְבָּר פָּנָיו."

אז נחה עליו רוח אלהים ועיניו נפתחו: "נָאֵם שִׁמְעֵ אֲמָרֵי אֵל, אֲשֶׁר מִחֲזֵה שְׂדֵי יַחֲזֵה, נִפְל וְגִלְיֵ עֵינָיִם"

כעת, הוא השתחרר. בפנייה אל המדבר היה מבט ללא דעה מוקדמת. כך, נשא עיניו ללא כוונה וללא מניפולציה וכך פגשו עיניו את ישראל שוכן לשבטיו "ותהי עליו רוח אלהים". אז פרצו מפיו המילים "מה טובו אהליך יעקב."

מאז ועד היום אנו מנסים לחולל בתוכנו את התנועה המיוחדת הזו. רובנו רואים בעין סתומה, ולעיתים עם הרבה משטמה. אנו משרטטים את דמותו של השוכן באוהל האחר על פי אמונתנו. כל אחד בטוח שהצד שכנגד פועל בעיניים קשורות ומייחל ליום שאור התבונה והאמת יחדרו את מעטפת השריון שלו. הימים האחרונים היו קשים. חזרנו מאופוריה של עם מתפלל ומתאחד לעם של סתומי עיניים המשננים אמיתות של אידיאות שאינן מחוברות דווקא למציאות. מוזנים מקריאות של אנשי קצה המבקשים להבעיר אש זרה במחנה. עמדנו בתחילת השבוע בככר רבין בעצרת שמחברת את ישראל בתקווה ותפילה. בסוף השבוע הזה כבר מכונסות המשפחות בביתן ובאבלם ורחובותינו בוערים באש שנאה. שכנינו מרצועת עזה מזכירים את שנאתם לכלל העם היהודי ולישראל בפרט ושוב אנו מתגבשים מתוך השנאה הצוררת אותנו .

בעוד כמה שעות תשקע עלינו שמש השבוע שעבר. הלואי ובכל בית יידלק נר של שבת. נר שמבקש להאיר ולא לשרוף. נר שמבקש שלום בית. נר שלוחש "מה טובו אהליך יעקב" ומביט בעין טובה לעולם .

נר ששומע תפילות של אמהות הממשיכות להאיר את העולם בתקווה.